

Μεταπολίτευσης καημένη γενιά...

Στη χώρα μας πριν από τη Μεταπολίτευση η γενιά των "πατεράδων" μας είχαν περάσει δύσκολα χρόνια με αρκετές κακουχίες. Η επιστροφή στο δημοκρατικό πολίτευμα από το 1974 και μετά γέμισε με αρκετές ελπίδες και όνειρα όλους τους Έλληνες πολίτες εκείνης της εποχής. Πράγματι, ανεξαρτήτως πολιτικής κατάστασης, η χώρα μας ιδιαίτερα τη δεκαετία του '80 και έως τα μέσα του '90 βίωνε οικονομική, οικοδομική και επιχειρηματική ανάπτυξη. Η δική μας, λοιπόν, νέα γενιά, κατά την πλειονότητά της, έζησε σε μια χώρα όπου οι γονείς μας, μας έδιναν εκείνα που ζητούσαμε και με το παραπάνω. Γίναμε η γενιά του διαδικτύου, του κινητού, η γενιά που με την ώθηση των οικογενειών και της κοινωνίας διαμόρφωσε ως αυτοσκοπό επιβίωσης και ανέλιξης την είσοδο σε κάποια Πανεπιστημιακή Σχολή. Ο αυτοσκοπός αυτός, είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας μονοδιάστατης αντίληψης για τη νεανική ζωή. Με την παρότρυνση του πολιτικο-οικονομικού συστήματος εξουσίας και των Μ.Μ.Ε. η γενιά μας κατακερματίστηκε σε "αριστερούς", "δεξιούς" και "απολιτίκ", σε "γαύρους" και "βάζελους", σε παιδιά των "ριάλιτι" και του "καναπέ".

Πολλές φορές έμαθε να δέχεται παθητικά τις εξελίξεις και τις αλλαγές σε θέματα και τομείς που θα τον αφορούσαν άμεσα ή στο απώτερο μέλλον. Μας έμαθαν να συνδιαλεγόμαστε με την εξουσία, όπως για παράδειγμα το "βίσμα" του στρατού και το "κονέ" της μεταγραφής. Γαλουγηθήκαμε στον υπερκαταναλωτισμό και στην εικονική πραγματικότητα της τηλεόρασης. Σε τελική ανάλυση, ήμασταν, για πολλούς, μια γενιά που βολεύτηκε πάνω στο χτίσιμο της σύγχρονης Ελλάδας. Δυστυχώς όμως, τώρα διαπιστώνουμε και 'μεις πως ζούσαμε σε μια πλαστή πραγματικότητα. Τα λάθη των πολιτικών κυβερνήσεων, το χρέος, η συχνή εξάρτηση των Συνδικάτων από τα πολιτικά κόμματα και παράλληλα η κρίση που έχει ξεσπάσει σε παγκόσμιο επίπεδο σε συνδυασμό με το έλλειμμα χαρισματικών προσωπικοτήτων, μας οδηγούν αναπόφευκτα στη δημοκρατική εξέργεση της νέας γενιάς.

Έχει έλθει η στιγμή κι αυτό φανερώνεται καθημερινά που ο νέος/α βγαίνει από το βολεμένο καβούκι του/ης, αφυπνίζεται, προσπαθεί να ενημερωθεί, να συμμετάσχει στη διαδήλωση και να φωνάξει. Οι νέοι λοιπόν αμφισβητούν τις ανούσιες πολιτικές διαφορές και αντιπαραθέσεις, αγνοούν τους κομματάρχες και τους δημοσιογραφίσκους των δελτίων, ενώ συνάμα επιδιώκουν να παρέμβουν για να αποδώσουν ευθύνες, να εμποδίσουν το γκρέμισμα των κοινωνικών κεκτημένων και να διαμορφώσουν τις συνθήκες για ένα ελπιδοφόρο μέλλον. Σε κάθε περίπτωση χρέος της νέας γενιάς είναι να αντιπαλέψει την αβεβαιότητα και τη γενικευμένη παρακμή που επικρατεί και να προτάξει τη δική της πλατφόρμα που θα βασίζεται στην ισότητα και την κοινωνική δικαιοσύνη. Θα τη βοηθήσει κάποιος;;;;;

Μακράκης Γιώργος, Εκπαιδευτικός Π.Ε. Αντιπρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου
«Δομίνικος Θεοτοκόπουλος»